

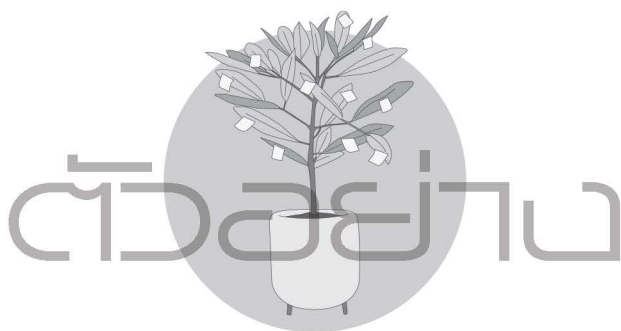
Vice Versa

รักสลับโลก 2

JittiRain เขียน

A Drop Of Color ภาพ

Vice Versa
รักสลับโลก 2

ตัวอย่าง

Book to Series

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ถ้าวันหนึ่งบทภาพยนตร์ของเรายังไม่ใช้ในรูปแบบที่คิด ไม่ใช่ในรูปแบบที่คาดหวัง หรือยังไม่เป็นไปตามที่ต้องการ เราก็สามารถปรับเปลี่ยนมันได้ตลอดเวลา เพียงแค่เพิ่มในสิ่งที่ขาด ลดในสิ่งที่เกิน ปรับทุกอย่างให้เหมาะสมตามที่ใจเราต้องการ ซึ่งก็คล้ายกันกับชีวิต ถ้าอะไรมันยังไม่ลงตัว ก็ลองขยับนู่นนิดขยับนี่หน่อย ถึงมันอาจจะยากไปบ้าง แต่ถ้าลองทำดูเรื่อยๆ มันอาจจะสำเร็จเข้าสักวันก็ได้

ชีวิตของ 'ทะเล' และ 'ทัน' สองตัวละครหลักของเราก็คงไม่ต่างกัน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่คาดไม่ถึงอย่างการย้ายมาอยู่ในร่างของใครก็ไม่รู้ในอีกโลกหนึ่ง สิ่งที่ต้องทำให้ได้อย่างแรกๆ เลยก็คือการยอมรับและปรับตัวเพื่อการมีชีวิตอยู่ต่อ ซึ่งเมื่อได้ใช้ชีวิตใหม่มาสักระยะแล้ว พวกเขาทั้งสองก็เริ่มค้นพบสิ่งที่ทำแล้วมีความสุข สิ่งที่ทำให้พวกเขายังอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้จะไม่ว่านาคัดขังหน้าจะมีโอกาสได้กลับไปยังโลกเดิมหรือไม่ก็ตาม

มาร่วมลุ้นไปกับเรื่องราวความสัมพันธ์ของคนทั้งสองที่มาจากโลกใบเดียวกัน พร้อมรอยคอบทสรุปของเส้นทางที่ผ่านมาทั้งหมดว่าสุดท้ายแล้วจะมีสิ่งที่พวกเขาตามหา รออยู่ที่ปลายทางหรือไม่ ความคาดหวังที่มีภายในใจจะลงเอยแบบใด หนังสือเล่มนี้เท่านั้นคือคำตอบ ถ้าพร้อมแล้วก็ออกเดินทางกันต่อได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ตัวอย่าง

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

12

MINT

ในหนึ่งวันมนุษย์เรามักพลอทำเรื่องน่าอายอยู่เสมอ มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลยก็แค่ปล่อยผ่านกับเหตุการณ์ดังกล่าว เพียงแต่ว่าก่อนจะไปถึงตรงนั้น ผมต้องหนีความหน้าบางของตัวเองยังงี้ ในเมื่อกำลังถูกจ้องเขม็งขนาดนี้

หลบทิพย์มื่ออยู่จริงไ้ไ้บ้าเอ๊ยยยยย

ทำไงดีเภา ให้แกสั่งมาเหมือนเพื่อนสมัย หรือต้องเนียนละเมอส่งๆ ไป ซึ่งใจดูแล้วความคิดอย่างหลังน่าจะเวิร์กกว่าจึงไม่รอช้าล้มตัวลงนอนข้างกาย อีกฝ่ายพร้อมทำการแสดงอย่างหน้าด้านๆ

"อ้อ เออะ...อืม...ครอกกกก" ถึงการกระทำจะชวนตลกแค่ไหนผมก็ไม่อยากคิดต่อแล้ว เพราะเชื่อว่าผ่านไปอีกยี่สิบปีก็ไม่น่าลืม

"กูขอความตลกของมึงจริงๆ"

ผมไม่คิดตอบรับกับประโยคล้อเลียนในทันที ยังคงหลับตาปีจนกว่าคนใดคนหนึ่งจะหมดความอดทนไปซะก่อน

"ทะเล~ อย่าทำมึน"

คราวนี้เสียงกระซิบข้างหูทำให้ผมเนียนต่อไม่ไหว จึงหาทางออกด้วยการแสวงหาวกอนยันกายขึ้นนั่งเพื่อเผชิญหน้ากับตัวปัญหา ก่อนคนข้างๆ จะลูกนั่งตามด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม บอกตามตรงมันช่างเป็นรอยยิ้มที่ผมใคร่จะเกลียดเลย

"อ้าว ยังไม่นอนหรอเนี่ย งงนะ"

นอกจากตีหน้ามึนแล้ว ยังยกมือเกาท้ายทอยแก้แค้นอีกหนึ่งกรูบ

"ทีนนอนไม่หลับเพราะได้อินเสียงมึงดังใกล้หูง"

"%^&*(#\$!@*%) +%\$#@&" เมื่อเห็นสถานการณ์เข้าตาจน ผมเลยตัดบทพูดภาษาต่างดาวเพื่อเปลี่ยนเรื่องอย่างไวว่อง

"เออ แบบนี้เลยที่กูได้อิน สลุปเมื่อก็มีมึงพูดว่าอะไรวะ"

ไม่แน่ใจหรอกว่าทันพูดจริงหรือล้อเล่น แต่ขอทักท้วงเขาเองว่าเจ้าตัวคงฟังเสียงพิมพ์ในลำคอของผมไม่ออกจริงๆ พอดิได้ดังนั้นเลยรู้สึกโล่งใจไปอีกเปลาะ "เปล่า นอนเถอะ สัญญาว่าจะไม่ทำเสียงดังรบกวนอีก"

"ไม่่วงแล้ว"

"กูเองก็ยังไม่่วง" ยิ่งเจอเหตุการณ์ก่อนหน้าเข้า ตาสว่างไร้เชียว

"จันได้รู้กันเถอะ" ผมไม่ปฏิเสธคำชักชวนของเขานอกจากพากันไถ่ดูตไปนั่งฟังโซฟา พลังมองสองเพื่อนแย่งกันเสียงดังสะท้อนห้อง

"ช่วงที่ผ่านมากูไม่ได้โทรถามความเป็นไปเลย" ตลอดระยะเวลาสองเดือนจะว่าสั้นก็สั้น จะว่ายาวก็คงไม่ต่าง ทว่าการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคนรอบตัวทำให้ผมรู้สึกว่าการขาดการติดต่อระหว่างผมกับทีนนันช่างยาวนานเหลือเกิน "มึงเป็นยังงัยบ้าง มีครั้งนึงกูแวะไปที่ร้านกาแฟเขาบอกว่ามึงลาออกแล้ว"

"อ้อ พอดีเปื้อๆ เลยลาออกมาเกาะพ่อแม่ปรกรณ์กัน" คำพูดเหมือนติดตลก แต่สายตาสี้ออกมากลับเต็มไปด้วยความจริงจัง

"เยี่ยมเลย" อยากเดินออกไปตากแดดตรงหน้าบ้าน

"ไม่ต้องทำสายตาสี้นั้นขนาดนั้นก็ได้ เป็นประกายเชียว"

"เอาที่มีงสบายใจนะ"

หากยังดันทุรังตีความสีหน้าสุดละเหยของผมให้เป็นไปในด้านบวกได้ก็เชิญทำต่อไป

"แล้วมึงล่ะ เป็นไง" ทีนย้อนถาม ความจริงไ้การมานั่งเล่าความลำบากบนเหงาๆ ของช่วงเวลาที่ผ่านมามันคงดูไม่ดีเท่าไรว่ ดังนั้นเพื่อตีพความฮิปสเตอร์ ผมจึงเลือกบอกเล่าชีวิตอย่างแฟนตาซีแทน

"ไม่ค่อยว่างเลยว่ะ ต้องคุยเรื่องหนึ่งกับคุณวิลเนิฟรต์ตลอด"

"ใครนะ" คนฟังเอียงคอสงสัย พอเห็นหน้างๆ ของมันแล้วผมก็อดขำในใจไม่ได้

"ผู้กำกับเดอนี่ วิลเนฟว์ไง มึงรู้จักปะ เขาโทรมาปรึกษาเรื่อง Dune พาร์ตสอง"

"รู้จัก แต่โลกนี้มีผู้กำกับอย่างวิลเนฟว์ด้วยหรอ"

"อ้อดิ"

"กูไม่เชื่อมึงหรอ กขอหลักฐาน"

"ดูแล้วรูตชิปปากเลยนะ ห้ามบอกใคร" ผมล้วงเอาโทรศัพท์ออกมายื่นให้อีกฝ่ายดูก่อนจะรีบดึงกลับ แม้นจอจะไม่ได้แสดงผลอะไรเลยนอกจากไอคอนของแอปพลิเคชันสมุดลิสลานตา ทว่าด้วยสกิลการแกะระดับแนวหน้ามีหรือจะปล่อยปละไ้ได้ "Sicario, Arrival, Prisoners..."

"มึงช่วยทำสีในหนังให้หมด?"

"เปล่า กูนั่งดูหมด เป็นคนดู" ไอ้ทั้นเอื้อมมือโยกหัวผมทันทีที่ฟังจบ

"ไม่เหยียจจริงเล่นไม่ได้นะมุกแบบนี้"

"เหยียพอๆ กับมึงไง"

แล้วต่างคนก็ต่างหัวเราะ พร้อมกับความสบายใจที่เพิ่มมากขึ้น

ผมรู้สึกอยู่อย่างหนึ่งว่าต่อให้เราสองคนห่างหายจากกันไปนานแค่ไหน แต่ในวันหนึ่งเมื่อกลับมาพบกันอีกครั้งเราก็ไม่เคยเป็นคนแปลกหน้าของกันและกันเลย

"ทะเล"

"ไร"

"ทะเล"

"รายยยย"

"คิดถึงความเพ้อเจ้อของมึงวะ"

"อ้าว!"

"คิดถึงมุกกากๆ คิดถึงเสียงหัวเราะ คิดถึงโมเมนต์ที่ได้คุยอะไรไร้สาระ แต่บันเทิงจีบหาย พอมีมึงอยู่ตรงนี้จู่ๆ ก็นึกเสียดายเวลาที่ผ่านไปเลย"

ทันร้ายประโยคยี้ดยาวก่อนทิ้งจิ้งหะไปช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นานโสดประสาธก็ได้ยินประโยคต่อมา

"..."

"น่าจะกลับไปหาฝั่งตั้งนานแล้ว"

เคยคิดแบบเดียวกัน กระทั่งเวลานี้ก็ยังนึกเสียดยออยู่ว่าทนเหงาทำไมตั้งสองเดือน ต่อให้ในช่วงเวลานั้นผมจะพบเจอผู้คนมากมาย ทำภารกิจมหาศาลจนไม่มีเวลาพัก ทว่ามันกลับไม่ช่วยเยียวยาความรู้สึกได้เท่ากับการมาเจอเขา

เราพบกัน พูดคุย คุยอะไรก็ได้ ไร้สาระแค่ไหนก็ได้ แต่มันเพียงพอแล้ว

นี่คือความคิดมากมายที่อยากเอ่ยบอกกับอีกฝ่าย ทว่าพอเอาเข้าจริงกลับพูดไม่ออก ผมปล่อยให้เวลาไหลผ่านอย่างเชื่องช้า ความเจ็บบอบกุ่มพื้นที่นานหลายอดีต ในที่สุดมันก็มีคำตอบ...

คงเป็นคำตอบเดียวที่สามารถอธิบายทุกอย่างได้

"เหมือนกัน"

การตัดสินใจแยกย้ายไปเริ่มต้นเส้นทางชีวิตใหม่ส่งผลให้ก๊วนแก๊ง Friend Credits ต้องยกเลิกห้องเช่ากันระนาว เพราะเงินทางออกหลังกลับมารวมตัวอีกครั้งพร้อมเงินในกระเป๋าที่มีอย่างจำกัดจึงเป็นการเช่าอพาร์ทเมนต์ในราคาถูกลง หรือจากปกติเน้นนั่งทำงานในห้องของอู๋อัฟ เดี่ยวนี้เลยเปลี่ยนมาใช้สถานที่เป็นบ้านของปภรณ์แทน

ยังดีที่พ่อแม่เขาต้อนรับ ขาดตกตรงไหนมักเสนอตัวคอยช่วยเหลือตลอด ตัดปัญหาความลำเค็ญเรื่องกินอยู่ในช่วงการเขียนบทไปได้เลย

หลังจัดการกับข้าวของและที่พักอาศัยตลอดหนึ่งสัปดาห์จบ ทุกคนก็พร้อมสำหรับการเริ่มงานใหม่แล้ว

"มาครับ กินข้าวจนเต็มพุงแล้วก็ถึงเวลาทำงานทำการกันสักที"

อัฟปรบมือเรียกรวมพลบริเวณลานหญ้าหน้าบ้านพลางแบกอุปกรณ์ทำมาหากินมาพร้อมสรรพ ความจริงปฏิเสธนั่งทำงานได้ต้นไม้ก็ได้อารมณ์สุนทรีย์ไปอีกแบบ

"ใครมีไอเดียดีๆ พลืดเจ๋งๆ เอามาเสนอได้เลย"

เรามีกระดานไวท์บอร์ดโคตรเอน้าอันหนึ่งที่ลากมาตั้งไว้ตรงกลาง โดยมี
อัฟทำหน้าที่เป็นผู้จัดบันทึก

"กูขอก่อน" อูยกมือ แลบลิ้นเลียริมฝีปากพร้อมบดนิ้วไปบนจอแท็บเล็ต
ระรัว

"จัดมาเพื่อน"

"กูอยากเขียนบท Antiplot* ดูวะ แนวเดิมๆ ที่เคยทำมาแล้ว อีกรอย่าง
ถ้าเปลี่ยน Genre ด้วยยิ่งดี จากเรื่องรักๆ ไปลอง Horror ดูบ้างก็เหมือน
จะทำหายไปอีกแบบ" เมื่อเห็นว่าทุกคนตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ อูจึงเดินหน้า
พูดขยายความ "ไอเดียคร่าวๆ ของกูคือการตามล่าหาผีทั้งที่ตัวเองก็เป็นผี"

"ชื่อ! โคตรไฮป์" จบประโยคสุดตื่นเต้นของไอ้ทั้น อัฟปริ๊กริบโพล่งสวน
ทันควัน

"ไอ้เหี้ยทั้น จะอวยอะไรก็ดูหน่อย"

"คลิเท่ชิบหาย" ผมส่ายหน้าหัวือ เห็นด้วยกับความคิดของอัฟกลายเป็น
ถ้ามาโผล่ในโลกของผมเราคงเห็นพล็อตแนวนี้ได้เต็มตลาดไปหมด

"แต่เราไม่ทำแค่นั้น" อูไม่ยอมแพ้ไฟต์ต่อเติมที่ "กูมี Plot Twist** สองดั่ง
นอกจากรู้ความจริงว่าตัวเองเป็นผีแล้ว ยังเพิ่งรู้ว่ากำลังสิงร่างคนอื่นอยู่"

กูนี้ดีบเลย...

อยากเอาหัวแม่ตีนยัดจุกตายให้มันรู้แล้วรู้รอด

"มึงอย่าลืมหันคิดถึงทุนสร้างที่เราได้ด้วยนะ ค่าเมกอัฟ ค่าซีจี ผีเน่างานนี้"

นอกจากไม่เห็นด้วยกับไอเดียออกมหาสมุทรของอีกฝ่ายแล้ว ผมยัง
หยิบยกเรื่องงบประมาณโปรดั๊กชั่นมาประกอบด้วยอีกแรง

"ไม่ซื้อก็ตามใจ" เจ้าของความคิดทำปากขมขมบิบเหมือนกำลังเข้าสู่

* Antiplot คือพล็อตต่อต้านสูตร เป็นการนำเอาองค์ประกอบของพล็อตสูตรมาตรฐานมาทำใหม่เป็นทาง
ตรงข้าม มักมีความเฝิ่นอ้างเพื่อแสดงความเป็นขบถของคนเขียนซึ่งปกติพล็อตตามสูตรมาตรฐาน (Archplot)
จะมีการเล่าเรื่องต่อเนื่องเป็นลำดับ มีการเชื่อมโยงเหตุผลให้สอดคล้องในทิศทางเดียวกัน โดยหนึ่งมักมาพร้อม
บทสรุปแบบปิดที่เนื้อเรื่องคลี่คลายแล้ว

** Plot Twist คือหนึ่งประเภทที่เล่าเรื่องราวมาให้ผู้ชมเชื่อในแบบหนึ่ง แต่กลับมีจุดพลิกผันหรือจุดหักมุมที่พา
เรื่องราวให้ไปจบอีกแบบหนึ่งแทน

พิธีกรรมสาปแช่ง ซึ่งก็ไม่ใช่วีรกรรมเหมือนกันว่ามันพุ่งเข้าไปที่ใครระหว่างคนเห็นต่าง หรือวิญญาณรายรอบ

"ลองฟังของปู่บ้าง" อีฟพูดด้วยสีหน้ามั่นใจ "ปู่อยากทำบทดัดแปลงหนังเรื่อง BOY ว่าด้วยเด็กหนุ่มที่สามารถย้อนเวลาได้ แต่การย้อนเวลาครั้งนั้นทำให้เกิดหายนะตามมามากมาย"

เมื่อเห็นว่าเพื่อนนั่งนิ่งไม่ไหวติง คนพูดก็ได้คำตอบให้กับตัวเอง

"ไม่อยากจะกันเธอ"

"เออ"

"โอเค"

ตลอดหนึ่งชั่วโมงกับการใช้สมองอย่างเต็มพิกัด แต่ผลสุดท้ายเรากียังไม่มีไอเดียที่ดีพอจะนำไปทำเป็นหนังได้ แม้จะเป็นอย่างนั้นพวกเขากลับไม่รีบเร่งหาคำตอบในทันที นอกจากช่วยกันเสนอความคิดไปเรื่อยๆ เพราะการจะทำหนังสักเรื่องมันไม่ง่ายเพียงแค่เขียนมันออกมา ทว่ายังพ่วงไปกับปลายทางที่ว่าหากหนังฉายแล้วจะมีคนดูหรือคนที่อินกับมันหรือเปล่าด้วย

"มึง" ระหว่างที่สองเพื่อนสนิทมุ่มมั้นกับการคัดสรรพล็อตจำนวนมหาศาลในคลัง ทันทีหันมาสะกิดแขนก่อนโน้มตัวกระซิบข้างหูของผมเบาๆ

"ว่า"

"ปู่เคยอ่านบทหนังเรื่องล่าสุด แต่ยังไม่มีโอกาสได้เล่นก็ตายซะก่อน"

"จริงดิ"

ผมเปิดปากถามพลางเหลือบตามองคู่ที่นั่งเขียนบทตรงหน้า ดีที่นั่งห่างกัน เลยมั่นใจว่าอีกฝ่ายคงไม่เผลอได้ยินเรื่องไม่ควรเข้า

"อ้อ เป็นเรื่องราวของเพื่อนที่จะเวียนมาเจอกันปีละครั้งในงานเลี้ยงรุ่น"

ขณะพูดทันพยายามเลื้อยหน้าเข้าไปใกล้พร้อมกับเสียงหัวมุดๆ ที่ลัดระดับลงทีละน้อย ทุกการกระทำของเขากลายเป็นไปโดยธรรมชาติ ทว่าคงมีเพียงผมที่เริ่มหลุดโฟกัส

อาจเป็นกลิ่นกายอันแสนคุ้นเคยที่พุ่งอยู่ปลายจมูก เป็นกลิ่นแชมพูที่สระในตอนเช้า กลิ่นของครีมอาบน้ำ กลิ่นคุกกี้กับนมที่แม่ทำให้กิน หรืออะไรก็ตามแต่

ทุกอย่างล้วนทำให้ผมสูญเสียการควบคุมไปชั่วขณะ

"ฟังกันปะเนี่ย"

"อ้อ ต่อเลย" เจ้าตัวดึงผมจากวงค์ด้วยการตบไหล่ครั้งหนึ่ง พอได้สติเลยเห็นว่าอีกฝ่ายแม่งโกล้งจนแทบจะสิงร่างกันอยู่รอมร่อ "แต่มีงช่วยยับยั้งออกห่างจากกันหน่อยได้ปะ"

แทนที่จะยอมโดยง่าย ทันกลับรั้งอยู่ในท่าเดิม

"ห่างกว่านี้เดียวได้คุยเสียงดังอีก สลุปจะฟังมัย"

"เออๆ"

"คือตัวเอกเจอกันในงานเลี้ยงรุ่น ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ตึงหน้าเร็วมาก เพราะหลังจากนั้นไม่นานเขาก็ย้ายไปอยู่ด้วยกัน แต่เรื่องมันดันพลิกผันตรงที่วันหนึ่งนางเอกของเรื่องหายตัวไปโดยไร้สาเหตุ ต่อให้เขาพยายามตามหาแทบพลิกแผ่นดินยังงี้ก็หาไม่เจอ"

"แล้วไงต่อ เค้นมา เค้นมาอีก"

"จนเขาได้เจอกับผู้หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งในงานเลี้ยงรุ่นปีถัดมา ถึงหน้าตานิสัย หรือความชอบจะไม่เหมือนนางเอก แต่เรื่องน่าแปลกก็คือเธอดันรู้ความลับของเขาที่มีแก่นางเอกเท่านั้นที่รู้"

เปิดเรื่องมาอย่างตื่นเต้นก่อนจะทิ้งท้ายให้คนดูอยากหาคำตอบ โดยรวมมีความน่าสนใจ ติดก็แค่...

"ตอนจบเป็นไง เฉลยหน่อย"

ขอพี่คุ เลยนะ ยิ่งจบหักมุมได้เท่าไรยิ่งดี

"อ่านยังไม่ถึงวะ"

"เออะ เออะ อ่า..." หหมดคำจะพูด เป็นไงละ พี่คอย่างทีคาดหวังเลยมัย มึงเอาสองนาทีก่อนกูคืนมาเหอะ!

"ทำไรยุกยิกๆ กันสองคน"

อูย!

โดนไอ้ลูกทักที่ถึงกับสะดุ้งจนตัวโยน ด้วยสถานการณ์บังคับต่างกันคนละต่างريبผละออกจากรันอย่างไวว่อง และเป็นผมเองที่ร้อนรนريبออกตัวปฏิเสธ

พลวัน

"เปล่า"

"มีอะไรอะอะไรดีๆ บ้างยัง"

"ยัง" ทันทีพลวันตอบบ้าง สายตาลอกแล่งไม่พอมือยังแสวงคว้าแท็บเล็ตออกมาขีตๆ เขียนๆ เพื่อบันทึกสายตาสายตาจับผิด อยากถามเหลือเกินว่านี่เป็นนักแสดงจริงหรือ ชีวประวัติโคตรไม่เนียน

"คือจ้ะ เสนอไอเดียกันมาเยอะละ นั่นก็ไม่เอา นี่ก็ไม่เวิร์ก สุดท้ายกว่าต้องพล็อตนี้แล้ววะ"

"พล็อตไรหรืออู๋ อ้อพอยากรู้"

"เตรียมเงินไว้เลยนะ" เกลียดทั้งน้ำเสียงและสายตากริ๊งกร๊อมของมันสองตัวจับจ้อง แต่จำต้องอดทนรอฟังสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังบอก "เป็นเรื่องราวของเพื่อนสนิทคู่หนึ่งที่แตกต่างกันมีใจแต่ยังไม่รู้ตัว"

"คลิเซ่กว่าอันก่อนหน้านี้อีก"

หนึ่งสามพันแปดร้อยล้านเรื่องล้านนาเสนอเรื่องราวความรักของเพื่อนสนิทต่อให้ใครเอตการเล่าเรื่องดีแค่ไหน มันก็ไม่มีทางแหวกแนวไปมากกว่านั้น

"เดี๋ยว มึงฟังก่อนเทสต์ ถึงพล็อตจะเดิมๆ แต่ชีโรแมนติกเม่งเล่นเอาเงินตัวบิดเป็นเกลียวเลยนะเว้ย ให้อู๋เล่าต่ออะ"

"มาถึงขั้นนี้แล้ว"

"มันเป็นคืนที่พระเอกหลับไปด้วยความเมา แต่นางเอกที่ยังนอนไม่หลับกลับใช้เวลาอันจึ้งมองหน้าพระเอก" อู๋เล่าอย่างออกรสออกชาติพลางทำท่าทางประกอบอย่างโอเวอร์ "ไม่รู้จะไรตลใจ อาจเป็นความรักที่ฟุ้งฟุ้งในอกก็เลยเพ้อพูดซัดซัดของพระเอกออกมาทีละข้อ...ทีละข้อ ก่อนที่พระเอกจะค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้น จ้องหน้านางเอกกลับเพื่อบอกให้รู้ว่าที่ตัวเองพูดไปนะเค้าได้ยินหมดแล้ว"

"อืดดดด เจินมว่ากัไอ้อู๋ ฉากนี้คูนๆ นะว่ามัย" อัปเดตแบนคนเล่าเพียะๆ แตกต่างจากผมที่ร่างกายราวกับถูกแซ่แซ้งไปชั่วขณะ

เฮีย! นี่พวกมันเห็นหรือวะ นี่กว่าเมาจนหลับไปแล้ว

ทำไงดี? คือความคิดที่กำลังวิ่งวนในหัวพร้อมกับภาพเหตุการณ์เมื่อคืน

ได้ย้อนกลับมารีรันเป็นฉากๆ จนไม่กล้าแม้กระทั่งหันไปมองหน้าของทันเลย
ด้วยซ้ำ

มันจะเปลี่ยนการกระทำของผมเป็นแบบไหน

ประทับใจแบบเพื่อน

ชอบแบบแฟน

หรือเป็นแค่คนเพื่อใจคนหนึ่งที่ว่างถึงขนาดมีเวลาทำเรื่องไร้สาระ

ไม่ว่าจะออกมาในรูปแบบไหนผมก็เดาใจอีกฝ่ายไม่ออกอยู่ดี

"เดี๋ยวกูมา"

"เฮ้ย! ไปไหนวะเทสส์"

ด้วยคิดอะไรไม่ออกนอกจากนี้ ผมจึงตัดสินใจวิ่งหน้าตั้งไปยังห้องน้ำ
แล้วเอาหัวจุ่มก๊อกลงอ่างอาบน้ำอุ่นแล้วรู้รูดแม่งเลย

ตัวอย่าง

'อาการของคนตกหลุมรัก'

พิมพ์ข้อความในช่องค้นหาเสร็จ ผมจะลาละลึงพักหนึ่งก่อนตัดสินใจ
กดเอ็นเทอร์

ไม่รู้ Google จะให้คำตอบผมได้มั้ย ความจริงลองถามเด็กวัยกำลังโต
เขาคงได้ย้อนกลับว่าเรื่องพวกนี้มีคำตอบตายตัวด้วยหรอ แต่ทำไงได้ กับ
คนที่ไม่มีความรักมานานอย่างผมมันก็หาวิธีได้แค่นี้แหละ

"เฮ~"

ยังไม่ทันได้อ่านข้อมูลเพิ่มเติม ประตูล็อกก็ถูกผลักเข้ามาพร้อมกับ
เสียงหลอนๆ ของเพื่อนร่วมห้องอย่างไอ้คิตะ

"ทำไมวันนี้กลับเร็วจังวะ" จังหวะถามกลับ มือข้างหนึ่งก็รีบกดปิดจอ
แล็ปท็อปโดยไว จะให้ใครมารู้ไม่ได้ว่าเราทำอะไรแบบนี้

"มึงไม่ยอมไปด้วยไง กูแม่งโคตรเบื่อ"

แค่ได้เห็นสีหน้าหน่ายโลกก็รู้แล้วว่าปาริตีแดนซ์สะบัดเอวคงไม่สนุกเท่าที่ควร

"มีไอฟิวส์อยู่ยังเปื่อยอีกหรือ"

"ไอ้เนี่ยตัวดีเลย คลั่งรักแฟนใหม่พาหนีไปด้วยทุกที มีเวลามาสนใจเพื่อนที่ไหน" พอได้ยินคำบ่นของอีกฝ่ายก็รู้สึกว้าวเข้าทางโปะซะ ถ้าพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสตามโยงเข้าเรื่องรักๆ ดูก็น่าจะเวิร์ก อย่างน้อยก็ได้เห็นมุมมองของมนุษย์ที่ถือว่าตกหลุมรักบ่อยเป็นอันดับต้นๆ ของโลกคนหนึ่ง

"มึงก็หาแฟนบ้างดิ"

"มาแปลกันนะ เมื่อก่อนยูแต่ให้กูเลิก" คีตะดีตรองเท้าทั้งไว้ตรงพื้นก่อนก้าววาดๆ มานั่งจุ่มปากข้างผมตรงโศพาด้วยสีหน้าจริงจัง "คือมึงเข้าใจปะว่าคนหล่อ รวย แถมมีความสามารถด้านการสร้างความร่ำรวยให้ชาวบ้านอย่างกูเนี่ยเนื้อหอมสุดๆ กูเลยเลิกไม่ถูกใจว่าจะคบใครดี"

ทำไมผมต้องมาเจอคนหลงตัวเองแบบมันด้วยวะ ไม่พอยังเก่งในการเปลี่ยนเรื่องแยะให้ตัวเองดูดีไปอีก

"แล้วเวลาเลิก มึงตัดสินใจจากอะไร"

"ถามตัวมึงเองดีกว่ามั้ง เห็นที่ผ่านมามีเลือกดีตลอด"

ดูเหมือนประโยคนี้อาจจะเป็นคำประชดประชันซะมากกว่า เพราะเท่าที่ได้สัมผัสกับบรรดาหวานใจเก่าของเทสส์ บอกได้คำเดียวว่าหนัก ไม่ใช่เขาไม่ดีนะ ผมว่าไอ้เทสส์นี่แหละตัวปัญหา

"ก็เพราะที่ผ่านมามันแยะกูเลยอยากปรึกษา"

"ว้ายตายแล้ววรวรว" มันยกมือทาบอกเล่นใหญ่จนอยากเตะเป็นบ้า "ในเมื่อเพื่อนห่มมากับแต่ไร้คุณภาพอย่างคุณธวัชขอมมา คีตะก็จะแนะนำให้"

"เออ เข้าเรื่อง" เก่งตลอดเรื่องเวินเวือไร้สาระ

"ใส่ใจเลือกดี ชอบคนไหนก็คือคนนั้น"

"นี่แหละประเด็น อย่างไหนที่เรียกว่าชอบ แล้วไอ้ความชอบเนี่ยมันต้องเลเวลไหน" คำถามเหมือนดูโง่ ก็คนมันด้อยประสบการณ์จริงๆ นี่หว่า

"ทำไมเดี๋ยวนี้มึงชอบตกเรื่องรักจังวะ"

"กูแค่รู้สึกว่าคุณจริงใจแล้ว...กูไม่รู้จักกับความรักเลย"

"คำพูดมึงแหม่งหือจื่อเหมือนได้อะลือกหนึ่งไอ้ปกรณีนีบหาย" ไม่พูดเปล่า อีกฝ่ายยังถอนหายใจใส่ สลุปใครควรเสียใจดีระหว่างผมหรือปกรณีนี"สำหรับกู แคล่อยากมีเขาในชีวิตก็เรียกว่ารักแล้ว"

"แค่นี้หรอ"

"อย่าไปคิดเยอะ อย่าไปทำให้มันซับซ้อน คนไหนที่อยากดีดออกจากชีวิต มันก็หมายความว่ามึงหมดรักแล้วนั่นแหละ"

"อ้อ เหมือนที่กูอยากดีดมึงออกปะ"

"โหย ระหว่างกูกับมึงมันเกินกว่าคำว่ารักแล้วเทสส์ แบบเราเขาเรียกว่า สวรรค์กำหนด"

จริง กำหนดให้กูชดใช้เวรชดใช้กรรม และไม่รู้ว่าในอนาคตผมจะเจอ ความยากลำบากจากพฤติกรรมของเพื่อนคนนี้อีกมากเท่าไร

"ว่าแต่มึงรู้สึกแบบนี้กับใครหรอ"

"ไม่มี"

ผมรีบับดับปฏิเสธ ใครจะป็นีกว่าคุยกันไปมาจะถูกล้วงลึกเฉยเลย

"อย่าคิดว่ากูไม่รู้นะ" คีตะจ้องหน้าผมราวกับกำลังจับผิด ยิ่งมันขยับ เข้าใกล้ผมก็ยิ่งนั่งไม่ติดเบาะ พยายามพูดปายเบี่ยงพัลวัน

"ก็มึงไม่รู้ไง"

"รู้ ไอ้คนที่เคยมาหึงมึง"

เจ้าตัวอ่อนเสียงหนักแน่นพร้อมตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่างทว่าผมไวกว่านั้น รีบยกมือปิดปากอีกฝ่ายเอาไว้ซะก่อน ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมถึงไม่อยากจะยินหากชื่อของใครสักคนถูกเอ่ยถึง

"หยุด! ห้ามพูด ห้าม..."

คีตะไม่ฟังปิดมือผมออก

"กลัวอะไรวะเทสส์ คำตอบหรอ"

อาจใช่ แต่ไม่ได้เป็นเพราะรับไม่ได้ที่เป็นคนคนนั้น

ผมก็แค่...หวาดกลัวการเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่คุ้นเคยอย่างการมีความรัก

ต่างหาก

"ไม่เห็นต้องกลัวเลยว่ารักแล้วจะรู้สึกพลาดในตอนหลังหรือเปล่า"

"..."

"สิ่งที่มึงต้องกลัวคือการปล่อยเขาหลุดมือไปมากกว่า"

ผมเลิกค้นหาทุกอย่างที่เกี่ยวกับความรักจากเว็บเสิร์ชเ็นจิน เลิกหมกมุ่นกับการถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนนอนไม่หลับ ผมตัดสินใจวางมันลงโดยบอกตัวเองเสมอว่าวันหนึ่งหากความรู้สึกมันชัดเจนเดี๋ยวก็คงรู้เอง

หลายวันผ่านไปความหน้าบางที่เคยมีกับแก๊ง Friend Credits จางหาย ผมสามารถมองหน้าเพื่อนได้อย่างปกติ ซึ่งพวกมันเองก็ไม่ได้คิดหยีหัวข้อดังกล่าวออกมาแฉวอีก

วันนี้ก็เหมือนกับอีกหลายวัน การเริ่มงานเขียนบทยังขลุกขลัก อู้อัพยังไม่เข้างาน ส่วนผมชอบมากก่อนเวลาเพื่อกินข้าวเช้าฝีมือแม่ปรกรณ์เป็นการเติมพลัง หลังจากนั้นจึงย้ายสังขารมานั่งริมระเบียงกับต้นเฟื่องฟ้าไผ่เดียวเขียนบทหนังสือเล่มใหม่ โดยมีคุณพ่ออารมณ์ดีผิวปากไปล้างรถเก่าเก็บของแกสร้างบรรยากาศไป

"นั่นรถใคร"

"รถลูกรักพ่อกูเง" ผมส่ายหน้าหัวอ ซึมมื่อไปยังเป้าหมาย

"ไม่ใช่ อีกรึคนต่างหาก"

ภาพอันแสนคุ้นเคยเหมือนถูกฉายซ้ำนับครั้งไม่ถ้วน ก็จวนตรประจำวันของเจ้าของบ้านก็มีไม่กี่อย่าง หนึ่งในนั้นคือการล้างรถยุโรปอายุหลายสิบปี ทว่าความสงสัยซึ่งไม่เคยถามให้กระจ่างสักครั้งก็ลึบอยู่ที่รถบัสอีกรคันที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่ ทำไมถึงไม่ได้รับการดูแลจนมีขึ้นนกตกใส่จนไม่เหลือสภาพแบบนั้นล่ะ

"ของเพื่อนพ่อสมัยออกกอง เขาริบร้อนใช้เงินเลยเอามาขายให้ถูกๆ" ทันทันให้ความกระจ่างกับผม

"แล้วบ้านมึงก็เอามาจอดทิ้งไว้จ้ะ?"

เคยเห็นแต่รถตู้กอง นี่มาเป็นรถบัสนะครับ ขนาดกะทัดรัดคิดว่าน่าจะ
จุคนได้ราวๆ สิบห้าคน มีความวินเทจแม้สีเก่าของมันก็ดูจะชรอไปหน่อยก็ตาม

"ก็ไม่ว่าจะเอาไปใช้ประโยชน์อะไร คลานอย่างกับเต่า"

"ขายทิ้ง" ลองเสนอดู เมื่อวันไหนไม่มีใครซื้อบนหน้าอย่างน้อยก็เหลือเงิน
ไว้พอกินใช้บ้าง

"ประเมินแล้วไม่ได้กำไร จอดไว้ยังรู้สึกคุ้มกว่า"

เขาไม่เรียกจอดไว้เลย แบบนี้เรียกจอดให้นกขี้เล่น

"มันมีวิธีที่ทำให้คุ้มกว่านั้น" ขอเวลาคำนึงคิดแป๊บ ปกติผมเป็นพวกชอบ
พลิกเพลงและใช้ของให้เกิดประโยชน์สูงสุดอยู่แล้ว แคร่รถเก่าคงไม่มีปัญหา
"ถูกคิดออกละ"

ให้ผมมองสักพักผมก็บึ้งโศกเสีย

"มันไม่ต้องเสนอคุณนะ" พูดอย่างเดียวไม่พอการกระทำแห่งชวนทุบฉิบหาย
เพราะไอ้ทันตน์เลือกหันหลังใส่

"ฟังก่อนนนน" ผมลงมือเขย่าตัวอีกฝ่ายแรงๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ
"ไหนๆ ทีม Friend Credits ก็ไม่มีออฟฟิศอยู่แล้ว รีโนเวตรถเป็นสตูดิโอ ไปเลย
เป็นไง"

"ฮะ?" ภายหลังหันขวับทันควัน

"พอเป็นรถมันก็เคลื่อนที่ได้ถูกมัย วันไหนคิดงานไม่ออกเราก็ขับไปหา
แรงบันดาลใจนอกสถานที่ได้" ชั่นกว่าของรถบ้านคือรถสตูดิโอ บ้าไปแล้ว
"เดี๋ยวลองวาดรูปให้ดู"

ผมดึงกระดาษกับดินสอออกจากมือหนาเพื่อวาดภาพในหัวด้วยความ
ตื่นเต้น

"เกาะคนขับกับข้างๆ เราเก็บไว้" เริ่มต้นจากวาดสี่เหลี่ยมตามรูปร่างของรถ
"เกาะหลังของผู้โดยสารไล่จากทั้งแผง เสร็จแล้วบิลท์โต๊ะกับเก้าอี้ทำงาน
เข้าไปเอาไว้ติดหน้าต่าง ตรงนี้ไว้กระดาน ตรงนี้ทำตู้หนังสือกับใส่แผ่นหนัง
ตรงนี้ปลูกต้นไม้"

สิ่งที่คิดในหัวช่างสวยงาม แต่ภาพรวมที่ปรากฏบนกระดาษกลับเป็น

ไอ้ก่อนกลมๆ และสารพัดลายเส้นขยุกขยิกซึ่งดูยังไงก็ไม่เหมือนการออกแบบภายในสักนิด

"วาดรูปได้เลวบัดซบ"

นั่นไงความหมาของไอ้ทั้น คนแบบนี้แหละที่ผมเกลียดกหลุมรักเข้า

"ก็เลวพอๆ กับตัวหนังสือไก่เขี่ยของมึงอะ"

"แล้วห้องน้ำล่ะ?" แม้เจ้าตัวจะมีท่าทีเย้ยยวนราวกับไม่เห็นด้วย แต่พอเอาเข้าจริงกลับเลือกถามต่อ เวลาเพียงเสี้ยววินาทีนั้นทำเอาหัวใจบีบๆ ของผมกลับมาพองโตอีกครั้ง

ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่ ไร้สาระหรือสำคัญ ดูเหมือนว่าทุกความคิดของผมล้วนถูกเขาคอยใส่ใจเสมอ แต่การจะให้ตอบอย่างไรวะเหมือนคนอื่นก็กลัวไม่ชินใจ เลยต้องกวนใสเหมือนทุกที

"ไม่ทราบว่าคุณนักแสดงรู้จักห้องน้ำสาธารณะมั๊ยครับ" คนฟังส่ายหน้าหรือผมเลยอดไม่ได้จัดการตีตหน้าผากแม่งสักทีสองที "รถคันแค่นี้สาระเนอยากได้เยอะ"

"ถ้าไม่ทำห้องน้ำเราเปลี่ยนเป็น Mini Fridge ดีปะ กันหิว"

"เงินมึง แล้วแต่เลย"

"อ้าว เงินกูรีโนเวตคนเดียวหรอ"

ทำไมมันถึงได้มองหน้าเหมือนคาดหวังในคำตอบจากผมขนาดนี้วะ รถก็รถของที่บ้าน หากเป็นสตูดิโอก็นับเป็นหนึ่งในสมบัติของทีมเขียนบทแล้วผมเกี่ยวอะไร ทว่ายามสบตากับอีกฝ่ายผมกลับไม่สามารถหยุดความคิดในหัวออกมาอย่างตรงไปตรงมา นอกเสียจาก...

"รวมกันก็ได้"

"น่าสนใจ"

"เกลียดจริง" ทำไมผมถึงแพ้ให้กับคนอย่างไอ้ทั้นวะ "ภูวณะงถ้ามีพื้นที่สำหรับปลูกต้นไม้ด้วยยิ่งเหมาะะ จิตใจจะได้แจ่มใส"

"อยากปลูกต้นไม้ด้วย?"

"อ้อ ต้นเล็กๆ อย่างแคคตัสก็ดี ความจริงไม่ได้ติดหรอกว่าต้องเป็นต้นอะไร"

แค่ขอความเป็นธรรมชาติตอนพวกมึงทำงานก็พอ"

"แล้วมีอะไรอยากแนะนำอีกหรือเปล่า"

"สี่เดิมของรถออกจะโบราณไปหน่อย เปลี่ยนใหม่เถอะ" รถวินเทจแบบนี้เห็นสี่ครีมเยอะแล้ว ถ้าเปลี่ยนให้สดใสน่าให้เข้ากับบรรยากาศบ้านแสนร่มรื่น ซึ่งเป็นจุดจุดของมันก็จะได้ยิ่งเข้าท่า "ดูว่าเขียวมินต์เหมาะ"

"มินต์..." คนฟังพึมพำผละแผ่ว

"คุณเห็นด้วยหรือเปล่า"

"เอาที่คุณสะดวกเลยครับ" เห็นผมเรียกคุณเล่นๆ หน่อย มันย้อนกลับอย่างไรวะ

"เฮ้ย เพื่อนแม่งมาพอดี"

ไม่รอให้ทั้งช่วงนาน ผมรีบวิ่งสับตีนแตกตรงดิ่งไปหาสองเพื่อนตัว อ. ซึ่งบัดนี้กำลังหอบหิ้วอุปกรณ์ทำมาหากินพร้อมเบียร์อีกหลายกระป๋องเข้ามา นั่งประจำตำแหน่งได้ต้นไม้ บกดีทีนี้มีเวลาเข้างานนะครับ คือสับเอ็ดโมง แต่เพื่อนทั้งสองเล่นไผ่ลมาเที่ยงกว่า ช่างขยันเสียจริง

ปรึกษากันแค่ไม่กี่นาทีทุกคนล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าจะรีโนเวตรถน่าให้เป็นสตูดิโอในฝัน

เริ่มจากนารถไปเช็กเครื่องยนต์ จ้างอินทีเรียมาออกแบบพื้นที่ภายในให้เข้ากับความต้องการ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาระหว่างนั้นเราก็พยายามหาไอเดียมาเขียนบทหนังเรื่องใหม่ไปในตัว

เงินเก็บทั้งหมดถูกถูกนำไปกับการซ่อมแซมรถคันเก่า ด้วยเห็นว่าคุณความฝันของเพื่อนนั้นแสนสำคัญมีหรือที่คนอย่างผมจะไม่ช่วยระดมทุนนำเครื่องไม้เครื่องมือที่ดันเข้ามาอยู่ในร่างของลูกคนมีเงินแต่กลับถูกควบคุมการใช้จ่ายอย่างเข้มงวด ของทั่วไปที่ต้องการน่าจะขอได้ แต่จะซื้ออะไรแพงๆ ครอบครัวยังต้องรับรู้

ผมจึงเดินทุกบาททุกสตางค์ในกระเป๋า รวมถึงหยิบยืมจากคีตะและพีวส์มาใช้ก่อน ฟากเพื่อนๆ เองก็ไม่น้อยหน้าแข่งกันทุบกระปุกหมูปรรจุเหรียญออกมานับ จนในที่สุดหลายสัปดาห์แห่งความทุ่มเทก็ได้สิ้นสุดลง

...รถสตูดิโอของเราอยู่ในเวตเสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว

"ตื่นตื่นนิมหาย สตูดิโอใหม่ของคุณ Friend Credits"

รถสตูดิโอขับเคลื่อนมาจอดสนทบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้าน โดยรายล้อมไปด้วยโต๊ะและเก้าอี้สีขาวซึ่งถูกตั้งไว้สำหรับงานปาร์ตี้ที่กำลังจะมีขึ้น

ไม่ว่าจะเทศกาลไหน มีความสุขหรือเผชิญกับวิกฤตกรรมยังไงพวกมันก็ไม่เคยขาดแอลกอฮอล์ แถมยังมีไอศกรีมทำหน้าที่เป็นนักคืบน้ำแข็งเหมือนอย่างเคย

"เกือบลืมไปเลย คุณมีของขวัญสำหรับที่ทำงานใหม่ด้วย"

"ไหนนนน"

อัทถามอย่างตื่นเต้น ลูกชายเจ้าของบ้านจึงยิ้มำเดินไปหยิบกระถางต้นไม้ออกมาโชว์

"ก่อนหน้านี้ได้กลับไปเปิดสมุดบันทึกการเวิร์กช็อป คุณครูเคยบอกว่าต้นไม้มีความหมาย มันสื่อถึงความรักและความปรารถนาดี" สมุดที่วางเป็นมรดกตกทอดจากปณณิลัมภ์ จำได้ว่าเมื่อก่อนมันเคยลงคลาสนปลูกต้นไม้เพื่อหาข้อมูลสำหรับเขียนบท

"แล้วนี่คือต้นอะไรละ" อัทยังคงถามต่อ ทุกสายตาก็เปลี่ยนไปจดจ้องยังต้นไม้ในกระถางซึ่งมีใบอยู่หรือมแหร้ม

"ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ ความจริงทุกอย่างก็ให้เหตุผลแล้ว" ทันตอบไปยิ้มไปแต่ผมสงสัยอยู่อย่าง

"ไอ้นี่ถ้าโตเต็มที่สูงเท่าไหน"

"เขาบอกว่าแปดถึงยี่สิบห้าเมตร" เจริญ! ได้ยินแล้วถึงกับหุบตา

"มันจะให้ปลูกต้นไม้ที่สูงตั้งยี่สิบห้าเมตรไว้ในรถ ตั้งใจชวนตื่นกันปะ"

"มันสูงมึงก็ตัดดีเทสส์" มีบอกย้อน "มึงไม่ตื่นเต้นหรือถ้าวันนึงมันขึ้นมาแล้วได้เห็นดอกสีชมพูบานเต็มต้น"

"ให้ปลูกอยู่ถึงตอนนั้นก่อนละอะ ต้องปลูกที่ปีกว่าจะออกดอกจะเนี่ย"

ที่เคยคิดเอาไว้คือการเลี้ยงแคคตัสหรือต้นไม้เล็กๆ น่ารักไว้ประดับหน้าต่างอะครับ ไม่ได้คาดหวังเลยว่าจะได้ชมพูพันธุ์ทิพย์ที่สูงเต็มที่ตั้งยี่สิบกว่าเมตร

มาดูแล ฮี้อออออออ

"ไม่ต้องดีใจจนปาดน้ำตาขนาดนั้นหรอก"

"หน้ากูดีใจตรงไหนไม่ทราบคร้าบ" แต่เอาเถอะอุตสาห์ปลุกใส่กระถาง มาชะดิบตี ระหว่างนี้ตอนที่ต้นยังเล็กอยู่ก็นำไปประดับตกแต่งในรถแก้ขัดไปก่อน โตเมื่อไหร่ค่อยปลุกลงดิน แฮ้อ~

นี่แล้วผมอยากย้อนเวลาไปในอดีตเหลือเกิน จะได้ไม่แพ้กับอีกฝ่ายว่าอยากปลูกต้นไม้ไว้ริมหน้าต่าง

"โอเค Friend Credits มีต้นไม้ให้แล้ว ได้เวลาเยี่ยมชมสตูดิโอกันยัง กูเตรียมอัดคลิปจนเมื่อยละเนี่ย" อู๋เอ๊ยจบประเด็นพลงบิตชี้เกียจไปในตัว

ลำดับต่อมาจึงเข้าสู่ช่วงทะเลแอนด์เดอะแก๊งพาทัวร์สตูดิโอใหม่

รถคันนี้มีพื้นที่ใช้สอยครบครัน หากเพื่อนำทำงานในรถ ยังสามารถย้ายกันมานั่งตรงโต๊ะไม้กลมๆ สีขาวที่แม่กับพ่อตระเตรียมไว้ได้เสมอ แต่ถ้าวันไหนเจอกับสภาวะสมองตันคิดงานไม่ออก ก็แค่สตาร์ตรถแล้วขับออกไปเที่ยวได้ทันที ดีกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

"กูขอจองโต๊ะนี้ไว้ใกล้ตู้เย็นดี" อู๋วิ่งนำไปก่อนคนแรก ตามหลังด้วยอัฟ

"จ้ะกูขอเนี่ยเลย เหลือของมึงสองคนไปตบตีกันเอง"

"กูเกี่ยวไร" ด้วยความสงสัยจึงย้อนถาม

"มึงเป็นหนึ่งในทีมของพวกเราแล้วเทสส์ ต่อให้ช่วยเขียนบทไม่ได้แค่ทำหน้าที่วางๆ ให้ดูกูกับันเทิงละ" สรุปคำพูดให้อัฟมันดีหรือแยกันแน่ะ ฟังเหมือนเป็นคนไร้ประโยชน์ยังงั้นบอกล ถึงอย่างนั้นผมก็ยังดีใจที่ได้รับ การยอมรับจากเพื่อนอยู่ดี

"ปริมอ! ขอบคุณนะ" กระซิก...

"ไม่ต้องมาต่อแหล่ร้องให้" กรรม เพื่อนมันรู้ด้วยเหวอ อุตสาห์แสดงชะแนบเนียน

ในที่สุดคนอย่างทะเลก็มีสตูดิโอไว้ทำงานเหมือนคนอื่นเขาบ้าง วันไหนไม่รู้จะเขียนอะไรก็ยังสามารถขบคิดมา มาฝึกปรี๊ดฝีมือการเกรตสีหลังห่างหายจากวงการไปนาน

จังหวัดที่อยู่กำลังเห่กับโต๊ะทำงานริมหน้าต่าง ผมเลือกเดินตรงไปด้านหลังสุดของรถซึ่งมีโต๊ะบิลทิงตันตั้งอยู่ หลังทดลองนั่งและปรับเก้าอี้จนพอดีตัว ทันทีเดินเข้ามาพร้อมกับผ้าห่มผืนเล็กๆ สีหวาน

"ให้" ยอมรับว่างงในการกระทำจนไม่กล้ายื่นมือออกไปรับ ทว่าอีกฝ่ายกลับยื่นค้างอยู่ท่าเดิม "เวลาอากาศเย็นมึงหยิบออกมาคลุมได้"

คูนๆ นะครับ เหมือนเคยเห็นแบบนี้ในนิยายสักเรื่อง

"แล้วมึงไม่ใช้เหรอ"

"ดูมึแล้ว" มันรู้ผ้าห่มอีกผืนให้ดู ใ้อหิ ลายการ์ตูนๆ ก็ปักกว่าที่มันยกให้ดูอีกครั้ง

"ขอบใจ"

ทั้งต้นไม้ ทั้งผ้าห่ม ใครคิดลึกคงนึกว่ามันมีใจ ส่วนตัวผมน่าจะบอกตรงๆ ว่าใจเหลวตั้งแต่เจ้าตัวส่งยิ้มให้แล้วละ

"โต๊ะข้างหน้าเพื่อนจอง เหลือตรงนี้อยู่ติดกับมึงพอดี" คนพูดย้ายมานั่งเก้าอี้ของตัวเองบ้าง หลังยกมือลูบๆ คลำๆ ผิวไม้ของโต๊ะได้สักพัก ดวงตาคมก็เปลี่ยนเป็นมองนอกหน้าต่างนั่งราวกับกำลังใช้ความคิด

"คิดอะไรอยู่"

"เรื่องบทหนังที่อยากเขียน"

"จริงจิงขนาดนั้น?"

"แค่คิดว่าถ้าเป็นปรกรณ์จะตัดสินใจยังไง" เขาพูดเบามาก เบา...จนเราได้ยินกันเพียงสองคน

ผมนึกสงสัยว่าทำไมทันถึงขอบคุณเรื่องแบบนี้ตอนมีคนอื่นอยู่เสมอ นั่นไม่ยิ่งทำให้เราต้องขยับเข้าใกล้และแข่งกันกระซิบจนเหนื่อยหรือห่อหรือ

"ปรกรณ์ชอบหนังรักมาก" ถึงจะรู้จักเพียงระยะเวลาสั้นๆ ทว่าผมก็พอมองออกว่าอีกฝ่ายมีแพชชั่นกับการเขียนบทแนวไหน

"คิดเหมือนกัน แล้วจะเป็นยังไงถ้าเรายังคงทำสิ่งที่ปรกรณ์รักอยู่ จะเป็นยังไงถ้าตัวเราเองก็เชื่อมั่นกับมัน" ทันทีตั้งคำถามกลับมา

การทำหนังรัก

ผมอาจไม่มีประสบการณ์ด้านความรักมากมายเท่าไร แต่เชื่อว่ายังสามารถอินไปกับเรื่องราวเหล่านั้นได้ผ่านการศึกษาและทำความเข้าใจ

"มึงว่าถ้าเอาชีวิตเราสองคนไปเขียนจะดีปะ โคตรแฟนตาซี"

"เหอะๆ" ผมหัวเราะแห้งๆ ให้กับความคิดอันไร้สาระ ทว่าคนตรงหน้ากลับไม่ยี่หระพูดตามที่ใจคิดต่อ

"ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งโผล่มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ทั้งเหงา ทั้งคว้าง ก็เลยต้องหาใครสักคนมาช่วยทำให้รู้สึกดี" ผมไม่เข้าใจว่าทำไมตอนพูดเขาต้องทำตาหวานขึ้นใส่ แล้วตัวแทนของคนเหงาที่ว่ามันน่าจะหมายถึงใคร ผมหรือตัวเขาเอง ลึกลับ อยากรู้แต่กลับไม่กล้าถามเกินกว่านั้น

"ทะเล แล้วรู้ปะสุดท้ายคนทั้งคู่เป็นไง"

"เป็นไง"

"ก็รักกัน"

ผมแทบสาลึกน้ำลาย ย้อนถามอย่างไม่เชื่อหู
"อีกทีดี"

"ทำหนังรักไม่ว่าสุดท้ายจะลงเอยแบบไหน แต่ความรักมันก็ต้องเกิดขึ้น ถูกปะ" ลืมไปเลยว่าคุยเรื่องหนัง นี่กว่าชีวิตของเราสองคน

จะมีใครรู้อะไรบ้างมัยว่าผมต้องพยายามแค่ไหนเพื่อปรับสีหน้าให้ยังคงนิ่ง ทั้งที่ใจไหวเอนอย่างหนัก

"สมมติว่าการเจอกันของคนทั้งคู่ไม่ได้เวอร์หลุดโลกอะไร ถ้าเขาแค่เจอกันในวันธรรมดาวันหนึ่ง"

ในโลกที่แสนธรรมดา ผมแค่อยากลองตั้งคำถามว่ามันจะเป็นไปได้หรือเปล่าที่การพบกันของเราจะลงเอยด้วยความรักในที่สุด

เขาจับฟังคำพูดของผมก่อนหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา นั่งขีดเขียนข้อความที่อ่านแทบไม่ออก ทว่ากลับสังเกตเห็นความตั้งใจผ่านสีหน้า

ทันนั้นเสนอพล็อตว่าด้วยเรื่องของผู้หญิงโสดต่างแดนที่ตัดสินใจนัดเดทผ่านแอปฯ แต่เมื่อวันนัดเจอมาถึงผู้ชายตรงหน้ากลับไม่ใช่คนที่เธอเคยประทับใจ เป็นแค่คนแปลกหน้าซึ่งมีสิ่งที่ไม่ชอบ เธอเองก็เป็นแบบเดียวกันในสายตาเขา

ทำให้คนทั้งคู่ต่างไม่เลือกกันและกันในวันนั้น

"ประเด็นนี้เหมือนเราตรงไหน" ผมชี้ไปยังข้อความซึ่งถูกเขียนว่า 'ทั้งคู่' ต่างไม่เลือกกันและกัน"

"เพราะกูไม่ใช่ไทป์มึง" ทันทตอบอย่างรวดเร็ว

"เคยบอกเธอ"

"หรือกูเป็นแบบที่มึงชอบ" ผมเฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน ทำได้แค่เงยบ
ปล่อยให้อีกฝ่ายจี้ถามเรื่อยๆ "แล้วกูมีอะไรที่มึงชอบ"

"ไม่รู้โว้ย"

"คำตอบง่ายจะตาย เราเจอกัน รู้จักกัน ถ้าให้คบมึงจะคบกูปะ"

"ถามกลับ แล้วมึงล่ะ"

"..."

โดนสวนว่างถึงกับเงยบ เห็นมัย ไ้ประโยคที่บอกว่าง่ายจะตาย พอถึง
เวลาต้องตอบกลับพูดไม่ได้

แต่ผมมั่นใจอย่างหนึ่ง กับคนที่จิตใจดี คนที่เชื่อเพื่อและเห็นคุณค่า
ของทุกคน ไม่มีทางทำร้ายความรู้สึกใครด้วยการตอบปฏิเสธหรือก แต่
การเลือกเงยบ แค่นี้ก็ชัดเจนแล้วว่าเราไม่มีทางเลือกผม

แล้วผมล่ะ...

"เดี๋ยวก ลงมาถ่ายรูปเป็นที่ระลึกหน่อยเร็ว"

ความคิดที่กำลังเติบโตไปไกลถูกดึงกลับมายังปัจจุบันด้วยเสียงของพ่อ
ความสั่นสะเทือนในรถเกิดขึ้นหลังจากนั้นไม่กี่วินาที มันคือสีเทาของอุ้งกับอ๊ฟ
ที่กำลังกระโดดลงไปด้วยด้านล่างตามคำชวนของคนอายุมากกว่า

"ลงไปกันเถอะ"

ผมมองตามแผ่นหลังกว้างครู่หนึ่งก่อนลุกขึ้นเพื่อเดินตามไป

ทุกคนรวมตัวอยู่ตรงสนามหญ้า ด้านข้างมีป้ายไม้ Friend Credits Studio
วางตั้งไว้ ส่วนด้านหลังมีรถบัสสีมินต์ทำหน้าที่เสมือนแบ็กกราวนด์ให้กับ
ภาพถ่าย

"ต้องพูดคำไหนเพื่อให้รูปดูน่าชม"

"ชมพูนั้ญ์ทิพย์ครับ"

ลูกชายของบ้านเสนอ

"โอเค" พ่อยกกล้องถ่ายภาพขึ้นเตรียมกดชัตเตอร์

ผมยังจำภาพถ่ายของพวกเขาตั้งแต่สมัยที่ใช้ชื่อ Minimalist จนมาเป็น O.U.R. Studio ได้เป็นอย่างดี ไม่น่าเชื่อว่าในวันนี้ตัวเองจะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของ Friend Credits ด้วยอีกคน

"ขยับเข้ามาชิดๆ กันหน่อย เทสต์จะตกเฟรมแล้ว"

ในจังหวะที่กล้องกำลังประมวลผลก็เป็นทันอีกเช่นเคยที่รังแกผมให้ขยับเข้าใกล้ ใจเลยอดไม่ไหวหันไปมองเลี้ยวหน้าอีกฝ่ายนึงจัน

ภาพต่างๆ ในอดีตมากมายคล้ายกับพรุ้งฟูไม่หยุด จากวันแรกที่ได้เจอวันที่ได้แบ่งปัน วันที่นั่งหัวเราะ ร้องไห้ และใจเต้นแรงเพียงแค่นี้ได้เห็นรอยยิ้มที่บางครั้งทะเล้น บางคราก็อ่อนโยน

"ทุกคนพูดชมพูนั้ญ์ทิพย์พร้อมกัน"

ย้อนกลับไปในการ์ตูนก่อนหน้า เขาบอกว่าคนสองคนต่างไม่เลือกกันและกันในครั้งแรกที่เจอ ผมคิดว่ามันเป็นแบบนั้นมาตลอด แต่หลังจากวันเวลาผันผ่านมันก็มีโอกาสที่ความรู้สึกของมนุษย์คนหนึ่งจะเปลี่ยนแปลง

ถ้าหากชีวิตของคนทั้งคู่คือหนึ่งรัก ความรักยังงี้ก็ต้องเกิดขึ้น

และผมยินดีหากมันเป็นรักเพียงข้างเดียว

แบบนี้เมี๊ยยที่คิดจะเคยบอกเอาไว้ แ่่อยากมีเขาในชีวิตก็เรียกว่ารักแล้ว

"ชมพูนั้ญ์ทิพย์~"

แะะ!

อืม...

ผมคงรักคนอย่างเขาไปแล้วจริงๆ

ทันจิกรถลูกรักของพ่อขั้บพาผมไปยังมหาาลัยเพื่อสอบไพนอล ซึ่งการสอบ

ก็ผ่านไปได้ด้วยดี หวังก็แต่ว่าพอเกรดออกผมจะสามารถบรรลุอีกหนึ่งภารกิจ นั่นคือการคว้าใบปริญญามาให้คุณชายเทสส์ได้สักที

"หวิดดีครับพี่ดล"

"ช่วงก่อนว่าหายแล้ว รอบนี้ถึงกับสาบสูญ ถ้าไม่โทรนัดออกมาคงลืมกันแล้วมั้ง"

"พี่ก็พูดไป ผมติดสอบเหอะ"

เมื่อก่อนผมชอบออกมาทานข้าวกับพี่ดลบ่อยๆ หลังๆ ยิ่งจนเจอกันน้อยลง คราวนี้พอแค้นผมจึงไม่ปฏิเสธรีบแจ้นมาหาถึงที่

"เรียนจบแล้วใช่ไหม ยินดีด้วยนะ น้องจะได้ไม่บ่นอยากตายให้ฟังอีก" ดูพูดเข้า ขอโทษได้มัยที่เคยโทรไปตัดพ้อว่าไม่อยากเรียนแล้วนะ

"โอ้...บ่นนิดบ่นหน่อยเอง ถ้าคะแนนออกไม่ติดเอฟก็ถือว่าจบแล้วครับ"

"แล้วท่านไม่มาด้วยเหรอ กะว่าจะเลี้ยงข้าวสักหน่อย"

"มันยุ่งายอยู่กับทีมเขียนบท ผมเลยไม่ได้บอก" คนตรงข้ามพยักหน้า พลังเลื่อนสมุทรรายการอาหารมาให้ แต่สีหน้าของเขามันกลับดูเครียดกว่าทุกครั้งที่เจอ "แล้วพี่เป็นไงบ้าง"

"ก็ดี"

"วันนี้มีอะไรสำคัญหรือครับ จะบอกว่าแค่คิดถึงคงไม่ใช่มั้ง"

"สั่งอาหารก่อนเถอะ กินก่อนค่อยคุย"

"แล้วแต่พี่ครับ"

ผมไม่คิดตามชอกแซกเพราะเริ่มหิวขึ้นมาบ้างแล้ว จัดการสั่งของอร่อย มาพুষเติมที่ สักพักก็ถึงคราวพูดคุยเรื่องสำคัญ คิดว่าเรื่องที่กำลังจะพูดนั้น ต้องเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้พี่ดลมีสีหน้ากังวลไม่มากก็น้อย

"เข้าประเด็นเลยแล้วกัน เรื่องแรก ท่านไม่ยอมรับโทรศัพท์แบ่ง เห็นพูดประมาณว่าวันไหนแก๊งเครดิตการ์ด..."

"Friend Credits ครับพี่" เก่งเสมอเรื่องเล่นมุกห้าบาท

"เออนั้นแหละ ถ้าท่านกับเพื่อนอยากกลับมาทำหนังอีกรอบก็ให้บอกแบ่งหน่อยเผื่อจะช่วยเหลือแนะนำอะไรได้บ้าง"

"ทำไมพี่แบ่งใจดีจัง ฮี้ออ"

"ก็หนึ่งเรื่องก่อนเจ้ายับใจ เขาคงเวทนาแหละ" เจ็บจึกไปถึงชั่วหัวใจ
อยากร้องไห้แถมไว้อาลัยแทนเพื่อนสักสองชั่วโมง

"ถือว่าถามได้จังหวะมากครับ ช่วงนี้พวกเรากำลังทุ่มเขียนบทหนัง
เรื่องใหม่อยู่ พี่แบ่งเคยเป็นนักแสดงมืออาชีพคิดว่าคงช่วยอะไรได้เยอะเลย"

"ดีๆ ถ้าหันไม่ยอมรับโทรศัพท์ ทะเลก็ลองติดต่อแบ่งดูนะ"

"ครับ ผมมีเบอร์อยู่"

"จบเรื่องแรก มีอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ได้แจ้งเข้าไปในกลุ่ม ความจริงก็มีแค่
พี่กับพี่จ๊อบเท่านั้นที่รู้" คุณบุรุษพยาบาลพูดพลางตักข้าวใส่ปาก ครั้นนี้แหละ
ที่แววตาของเขาสะท้อนความรู้สึกไหววบบอย่างเห็นได้ชัด "ตอนแรกกะปิด
เป็นความลับเพราะกลัวทุกคนจะคิดมาก แต่พอลองนึกดูอีกทีพี่ว่าควรจะ
บอกน้องเอาไว้"

"ทำไมต้องเป็นแค่ผม" สมาชิกในกลุ่มก็ตั้งเยอะ พี่ดลกับพี่จ๊อบเอง
ก็ไม่ได้สนิทกับผมมากกว่าคนอื่นสักหน่อย

"ในสมาชิกทั้งหมดของกลุ่มน้องดูกระตือรือร้นอยากกลับโลกเดิมมากที่สุด
พี่เลยอยากยั่วว่าให้เร่งหน่อยก็ดี"

"เกิดอะไรขึ้นครับ"

"เมื่อวานนี้คุณ...เสียแล้ว" ชื่อของคนรู้จักดังก้องภายในหัว

แม้จะแวะเวียนเข้าไปทักทายคนในกลุ่มไม่บ่อยนัก ทว่าภาพของผู้ชาย
คนหนึ่งที่เคยสูมหับรับทุกขั้วรวมถึงคอยให้กำลังใจกันและกันเมื่อหลายเดือนก่อน
ยังคงชัดเจน

หัวใจทั้งดวงคล้ายร่วงลงไปกองตรงตาตุ่ม

"เฮ..." ผมกำลังคาดเดาเหตุการณ์ต่างๆ นานา หนึ่งในนั้นคือการตัดสินใจ
จบชีวิตเหมือนกับหลายคนก่อนหน้านี้ ทว่าพี่ดลกลับรีบปฏิเสธ

"เปล่า ดูเหมือนว่าคนที่ใช้ร่างเขาในอีกโลกจะตาย ก็เลย..."

"เข้าใจแล้วครับ"

ผมเอ่ยตบตบบางทีก็เกลียดโชคชะตาที่แทบไม่เหลือโอกาสให้เราสักอย่าง

สองมือค่อยๆ รวบซ้อนและส้อมเข้าหากัน อาหารตรงหน้าดูเหมือนจะไร้รสชาติราวกับความสุขเดียวของผมได้หายไปจากใจหมดแล้ว

ตลอดหลายวันมานี้ผมนอนหลับไม่เคยสนิท เหตุผลหลักล้วนมาจากการจัดระบบความคิดและอารมณ์ของตัวเองไม่ได้

การเสียสมาธิในกลุ่มคนหนึ่งไปส่งผลกระทบต่อใจของผมอย่างหนัก ดังนั้นจึงลงเอยว่าควรบอกมันกับทันตีหรือเปล่า กลัวว่าหากเจ้าตัวรู้จะเป็นกังวลไปด้วยอีกคน แต่หลังตรึงตรองจนแน่ใจผมกลับเลือกที่จะยังไม่บอกเขาในทันที เอาไว้ค่อยหาโอกาสเหมาะๆ เพื่อพูดคุยอีกครั้งอาจจะดีกว่า

"ทะเล กลองตบๆ พล็อตที่คิดไปก่อนหน้านี้ก็นิดหน่อย มึงลองอ่านดูว่าโอเคมั๊ย"

เจ้าของเสียงหุ้มดั่งสติของผมกลับมาพลงยื่นสมุดจดเล่มโปรดมาให้ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะพรสวรรค์หรือเริ่มตกหลุมรักการเขียนบทเข้าอย่างจริงจัง ระยะเวลาหลายวันของเขาจึงถูกใช้ไปกับการสร้างสรรค์บทภาพยนตร์อย่างเต็มที่ ผมก็อ่านข้อความที่เขาบรรยายไว้ มองเห็นภาพต่างๆ ผ่านตัวอักษรที่ปรากฏอย่างชัดเจนก่อนจะเงยหน้า ส่งยิ้มให้ด้วยความภูมิใจ

"กูชอบ มันโอเคเลย"

"จริงดี จั๊นเราลองให้อู๋กับอัฟดูต่อดีปะ เผื่อมันเห็นด้วยจะได้เริ่มพัฒนาบทกัน"

"อ้อ"

ผมอยากโยนทุกความกังวลทิ้งแล้วไฟกัสแค่ปัจจุบัน ช่างแม่งวันพรุ่งนี้ช่างแม่งโชคชะตา แล้ววิ่งตามแผ่นหลังกว้างไปยังรถสตูดิโอของพวกเขา

"กูชอบนะเว้ย แต่มันจะเป็นยังไงถ้าเราทำให้ผู้ขายปรีศนาคนนั้นมีความลับหรือใส่สถานการณ์ไม่ว่าไว้วางใจเข้าไปอีก" อัฟคิดเพิ่มจากโอเดียเดิมหลังอ่านลายมือไก่เขี่ยที่ทันนำมาเสนอจนจบ

"เชี่ย เขียนบทที่เล่นกับความลึกลับจนทำให้คนดูอยากรู้คำตอบ แนวฉันทเราเลย อีกอย่างมันเชื่อมโยงกับสังคมด้วยเพราะครั้งหนึ่งกูก็เคยเหงาจนต้องหาคู่

ในแอปฯ"

"ทำไมกูไม่เคยรู้วะสตู่"

"เสือกจ๋า" สองเพื่อนที่จ้องกันตาวางก่อนจะเปลี่ยนอารมณ์เล่าต่ออย่างตื่นเต้น "สโตนี่มีความคล้ายกับ Long Distance บางส่วน ถ้าเอาคำวิจารณ์จากครั้งก่อนมาปรับน่าจะยิ่งเวิร์ก"

ความหวังเริ่มเปล่งประกายบนดวงตา การปิดรถสูมหัวจึงเกิดขึ้นโดยกินเวลาหลายชั่วโมงกว่าเราจะได้อำตอบว่าจะพัฒนาบทตั้งต้นเรื่องนี้ให้สุดทาง "ในที่สุด! เก่งมากเว้ยไอ้ทั้น ไผ่กวมละ" อัปาดินสอลงโต๊ะ ปิดขี้เกียจไปมาหลังได้ข้อสรุป

"เทสสิดิด" อีกฝ่ายเข้ามาทางผม และผมก็รีบย้อนกลับไปยังเจ้าของคำพูดดั้งเดิม

"ไม่ใช่ ไอ้ทั้นต่างหากทีคิด"

"เออ จะใครก็เถอะ รักพวกมึงวะ มากอดหน่อยยยย"

ปังๆ รายได้พันล้าน คราวนี้ก็จะเขียนไปด้วยสวดคาถาคณดุรักคนดูหลงไปด้วย" อยากได้กูให้ลาออกจากการเป็นนักเขียนแล้วเข้าสู่ลัทธิไสยศาสตร์เต็มตัวเหลือเกิน

เมื่อไหร่พวกมึงจะเลิกคิดถึงรายได้พันล้านสักทีวะ ไม่รู้จักเข็ดหลาบแค่เขียนบทไม่ให้โดนสัปก็ถือเป็นงานยากนิยายแล้ว

"งั้นต้องฉลองคร่ำบ" พูดจบมันสองตัวรีบแย่งกันวิ่งลงรถ ต่อให้ไม่เดา ก็พอจะรู้ว่าคงกำลังหาแอลกอฮอล์มานั่งกระดกปล่อยฟรีเวลางานไปอีกหนึ่งวัน

การทำงานของ Friend Credits ค่อนข้างเป็นแพตเทิร์น คือทำงานครึ่งวันพักอีกครึ่งวัน เห็นทีบทหนึ่งเรื่องนี้คงใช้เวลาเขียนนานหลายปีกว่าจะจบ ซึ่งผมไม่รู้ว่าจะสามารถอยู่ได้จนถึงวันนั้นมั้ย

"เป็นครั้งแรกเลย..." ความเสียบปกคลุมพื้นที่ในช่วงเวลาหนึ่ง ก่อนจะถูกทำลายลงโดยเจ้าของเสียงหุ้มตุ๋

"ครั้งแรกอะไร"

"ที่มีคนตื่นตื่นกับความคิดของกูมากขนาดนี้" นึกย้อนกลับไปตั้งแต่

เข้าทีมเขียนบท ไม่เคยมีครั้งไหนที่เพื่อนจะซื้อไอเดียของตน ทว่าครั้งนี้กลับต่างออกไป กลายเป็นความภูมิใจเล็กๆ ของการได้รับการยอมรับ

"ตอนเป็นนักแสดงดังไม่มีคนตื่นตื่นเหวอ"

"มันเหมือนกันที่ไหน"

"เราโชคดีในอะที่เจอพวกมัน แบบนี้มึงยังอยากกลับโลกเดิมอยู่ปะ"
ผมอดตั้งคำถามไม่ได้

"ก็ต้องอยากกลับอยู่แล้ว"

"อ้อ" เรายังคงใจตรงกัน สำหรับผมต่อให้ที่นี้ดีแค่ไหน มันก็ไม่สามารถทดแทนสิ่งที่เป็นตัวตนของเราจริงๆ ได้อยู่ดี

บ๊ิงปอง~

สัญญาณกรตรงรื้อบ้านเตือนให้รู้ถึงการมาเยือนของใครสักคน วันก่อนผมได้ทำการติดต่อไปหาพี่แป้ง บอกถึงอุปสรรคในงานเขียนบทของทีม ด้วยใจที่อยากช่วยเหลืออยู่แล้วพี่เขาเลยไม่ปฏิเสธอาสาเข้ามาสนับสนุนและคอยให้คำแนะนำอีกแรง

วันนี้ผมจึงตัดสินใจนัดหมายอีกฝ่ายให้มาที่สตูดิโอเพื่อแนะนำสมาชิกของกลุ่ม โดยไม่ได้บอกใครไว้ล่วงหน้า

"เบบ" ผมรีบวิ่งไปยังรั้ว เห็นคนคุ้นเคยรออยู่ก็รีบเปิดประตูพาเธอเข้ามาอย่างไวว่อง

"มาयาก็ครับ"

"ไม่ยากเลย บ้านทันดูรมี่นี่ดีเนอะ" พี่สาวเอ่ยชม สองเท้าก้าวผ่านม่านหย้าจนมาถึงที่ตั้งของรถสตูดิโอ Friend Credits

เพื่อนที่อุ้งพี่ตางยื่นทำหน้าง ส่วนทันรีบเดินลงมาจากรถ เขาไม่ได้พูดอะไร ผมจึงใช้จังหวะเดดแอร์สั้นๆ นี้ในการแนะนำตัว

"พวกมึง นี่รุ่นพี่เรียนเก่าๆ" โรงเรียนเก่าก็มา เรียกให้ถูกควรเป็นโลกเก่ามากกว่า "พี่แป้งเป็นครูสอนโยคะและเอ่อ...เป็นแอ็กติ้งโค้ชด้วยเก่งหลายทาง"

"สวัสดีครับบบ" ประโยคตอบรับกับใบหน้ายิ้มแย้มส่งผลให้ผมลอบ

พรุลมหายใจ ไม่โดนตำหนิหายเรื่องพาคนแปลกหน้าเข้าบ้านได้นี่ถือว่า เป็นบุญโข

ความจริงเจ้าของร่างพี่แบ่งไม่ได้ชื่อนี้หรอก เธอชื่อเฟิร์น เพียงแต่เรา ตกลงกันแล้วว่า จะเรียกแบ่ง อีกอย่างพอไม่ได้เป็นคนดัง รู้จักคนเพียงน้อยนิด โอกาสถูกจับไปะก็แทบไม่เหลือ ถ้าปล่อยให้เธอกลับไปเป็นตัวเองจริงๆ เมื่อ มีโอกาสได้ ผมและสมาชิกกลุ่มคนไทยในต่างโลกก็ยินดีจะทำ

"คนนี่อยู่ ส่วนคนนี่อัฟ"

"ยินดีที่ได้รู้จักจ้า"

"แง พี่สาวใจดี" เพื่อนถูถึงกับเพ้อ เขาแค่ม้มให้ แล้วไปเจตากับพวกมึง ตอนไหนไม่ทราบ

"สวัสดิ์ครับพี่แบ่ง ไม่ได้เจอกันเลย" เจ็บอยู่นานก็ถึงคราวหันเปิดปาก ทักทายบ้าง

"รู้จักกันหรือ" คำถามนั้นมาพร้อมกับสีหน้าเคลือบแคลงใจของอู

"เป็นรุ่นพี่ไอ้เทสที่ถูกต้องรู้จักดิ"

"โอเค เห็นเทสบอกว่าพวกน้องๆ กำลังเขียนบท พี่พอมีประสบการณ์ เรื่องอ่านบทมาเยอะ เป็นแถมตั้งได้ซ้ให้กับเด็กเทรนนานหลายปีเลยเข้าใจ อารมณ์ของตัวละครอยู่บ้าง หากสงสัยตรงไหนปรึกษาได้เสมอ"

"โอ้ยยย สวรรค์ส่งมาโปรด"

"ลืมนไป ชื่อขณมมาฝากด้วย" มีอบางทงถูกระดากสีหวานขึ้นมา เดิมจาก สายตาชื่นชมของสองเพื่อนนักเขียนที่มีมากอยู่แล้วคราวนี้ยิ่งเพิ่มความประทับใจ เข้าไปอีก

"พี่สาวใจดี~"

"ทำไมนัดพี่แบ่งมาแล้วไม่บอกก่อน" ทันโน้มหน้าลงมากะทิบถาม

"มันฉุกเฉินหุวะ"

ผมยกมือตบป่าแก่แรงๆ ก่อนรวมตัวปาร์ตี้แอลกอฮอล์แต่หัววัน

พวกเราตกลงจะเขียนบทหนังรักเสียดสีสังคม โดยยังคงทิ้งกลิ่นอาย

ความไม่ไว้วางใจของตัวละครเอกเอาไว้ เมื่อได้ข้อสรุปจึงนำไฉเดียวดังกล่าวไปปรึกษาพี่ชีวิน ก่อนส่งต่อให้คุณตรีมอดีตโปรดิวเซอร์จากหนังเรื่องเก่าช่วยพิจารณาด้วยอีกแรง ไม่นานก็ได้รับการตอบกลับว่าน่าสนใจงานจึงเริ่มเดินหน้า

เวลาผันผ่านจากวันเป็นสัปดาห์ จากสัปดาห์เป็นเดือน...

พี่แบ่งกลายเป็นขาประจำของบ้าน เป็นที่รักของแม่กับพ่อ และยังเป็นพี่สาวใจดีในสายตาของพวกเขา เธอช่วยให้คำแนะนำเรื่องบทได้ค่อนข้างมาก อย่างน้อยคนเข้าใจโลกและผ่านอะไรมามากมายยอมปรูปรุ่งในการมองความเป็นมนุษย์มากกว่าคนวัยยี่สิบต้นๆ อย่างพวกผมล่ะนะ

"แป้ง" หันเอื้อมมือสะกิดไหล่เจ้าของชื่อ ซึ่งการกระทำของเขาทำผมชะงัก

"บอกแล้วว่าให้เรียกพี่" เธอทำหน้าระอา

"ขอโทษครับ พอดีอยากปรึกษาตรงนี้นะหน่อย"

"ไหนขอดูสิ"

เล็บที่อบเครื่องบางถูกเลื่อนไปตรงหน้าอีกฝ่าย เธอกวาดตาอ่านอย่างเงิบเงียบ ผมเองก็ไม่กล้าทำลายสมาธิคนทำงานเลยแสร้งก้มหน้าพิมพ์ข้อความลอยๆ

โคตรเศร้าที่อยู่กับอ้วนออกไปเก็บข้อมูลจำเป็นนอกสถานที่แล้วไม่ยอมลากคอมไปด้วยกลายเป็นเราสามคนต้องย้ายมานั่งตรงโต๊ะไม้บริเวณสนามหญ้าเพื่อปรึกษางาน ทว่าความสนิทสนมของคนร่วมวงการกลับทำให้ผมรู้สึกถูกแย่งชิงอะไรสักอย่างไป หนักกว่านั้นคือเหมือนตัวเองเริ่มกลายเป็นส่วนเกิน

เอาจริงตรงนี้ไม่ต้องมีกูก็ได้นะ

"พี่ว่าตามธรรมชาติแล้วตัวละครไม่น่าเลือกทำแบบนี้ละ"

"แล้วต้องเป็นแบบไหน" เจ้าของคำถามโผล่เงยหัว ส่วนเธอไม่ตอบอะไร นอกจากกะพริบตาปริบๆ ใส่ "กวนละ"

"กวนตรงไหน แค่กะพริบตา"

เพียงไม่นานทั้งคู่ก็หลุดหัวเราะขบขัน ผมหัวเราะตามราวกับถูกตังโปรแกรมนำไปเพื่อไม่ให้บรรยากาศกร่อย ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกเหมือนว่าพวกเขาช่างเหมาะสมกันเหลือเกิน

ทุกการกระทำ คำพูด หรือแม้กระทั่งเสียงหัวเราะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ
แม้ตอนที่หันกับพี่แบ่งพบกันแรกๆ ผมจะไม่มีรู้สึกถึงความพิเศษใดๆ ทว่าวันนี้
ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาเจอถูกใจแน่นอนทางที่ตามหาแล้วจริงๆ

ไม่มีใครล่วงรู้อนาคต วันหนึ่งเขาอาจได้กลับไป

วันหนึ่งผมอาจถูกทิ้งอยู่ที่นี้ลำพัง

หรือวันหนึ่ง...ผมอาจตายก่อนได้กลับเหมือนกับสมาชิกบางคนของกลุ่ม
ผมไม่เคยคิดเลยว่านับตั้งแต่วินาทีที่ผู้ชายซึ่งไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อเปิดประตู
เดินเข้ามาในบ้านของพี่แบ่ง จะทำให้คนที่หมดหวังในตอนนั้นอยากสู้ต่อ เขา
ทำให้ผมได้เรียนรู้ สิ่งออกจากกรอบแล้วเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกใหม่ ทำให้ผม
รู้จักกับความรัก ได้รัก...ก่อนจะตระหนักได้ว่ามันก็แค่ความรู้สึกของผมเพียง
ฝ่ายเดียว

เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่เขากลับไป ไม่ว่าโลกนี้หรือโลกใบเดิมเราก็คง
ไม่มีทางได้เจอกันอีกแน่นอน

"เทสส์"

"..."

"เทสส์"

"ครับ?" หลังจมนั่งอยู่ในวงจรัญลี้มนเวลา สติที่เคลิดไปไกลก็ถูกดึงกลับมา
ผ่านเสียงหวานๆ ของพี่แบ่ง

"พี่กลับก่อนนะ" ได้ยินดังนั้นจึงรู้สึกจุกจุกขึ้นยืน เหยยลาอีกฝ่ายเล็กน้อย
พร้อมกับทิ้งท้ายประโยคว่า 'ไว้เจอกันใหม่' แม้ลึกๆ จะไม่ค่อยอยากเจอก็เถอะ

ผมมองตามแผ่นหลังบางที่ห่างออกไปเรื่อยๆ จนลับสายตา ครู่หนึ่ง
ก็ย้ายมาสบตากับเพื่อนตัวสูงซึ่งยืนอยู่ข้างๆ

"เป็นอะไร ทำหน้าเครียดเชียว"

"เปล่า แค่นอนน้อย"

หาข้ออ้างจบก็ตั้งท้ายขี้นของใส่กระเป๋าหนึ่งกลับก่อนเวลา ทว่าข้อมือ
กลับถูกใครอีกคนรั้งเอาไว้

"ขอบคุณอะไรด้วยหน้อย"

"สำคัญมั้ย" ผมขมวดคิ้วตั้งคำถามกับอีกฝ่าย

"นังกอนสิ" เขาไม่รอให้ผมได้แย่งจัดการทั้งตัวลงนั่งไขว่ห้าง หยิบบุหรี่ออกมาจุดสูบเงิบๆ ในท่าทางที่แตกต่างกับตอนอยู่กับพี่แบ่งลิบลับ ให้เดาก็คงไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรเพราะมันเป็นเพียงไม่กี่ครั้งที่เขาจะระบายอารมณ์ผ่านไอ้มวนนิโคตินนี้

"กูมีเรื่องอยากปรึกษาอะ"

"เรื่อง?"

"พี่แบ่ง" หัวใจของผมเหมือนเต็นท์ผุดจิ้งหะกะทันหัน จู่ๆ มือไม้ก็สั่นเมื่อได้ยินชื่อของใครอีกคนจากปากคนตรงหน้า

"ทำไม"

"จำตอนที่เราเจอเขาครั้งแรกได้มั้ย ตอนนั้นกูบอกมึงว่ารู้สึกพิเศษกับเขา" ครันส์ขาวลอยฟุ้ง แต่นั่นไม่อาจดับบังใบหน้าเจือความกังวลของอีกฝ่ายไปได้เลย

ผมกลืนน้ำลายลงคอ รวบรวมคำพูดในหัวครุ่นใหญ่

"ใช่ กูบอกตลอดว่าเขาจะต้องเป็นคนที่มีงตามหาแน่ๆ"

"ทะเล"

เขาเรียกชื่อจริงของผม ดวงตาทอดมองมานิ่งงัน

"สารภาพตามตรงว่าทุกครั้งที่มึงให้กูโทรหาเขา หรือนัดเจอเพื่อพิสูจน์ความคิดที่ไม่มีเหตุผลอะไรก็ช่าง กูไม่เคยทำตามเลย"

"..."

"แต่พอช่วงนี้ได้กลับมาคุยกันอีกครั้ง มันก็ยิ่งชัด"

เขาหยุดพูด ทั้งความเงียบไว้ให้คนรอกระวนกระวาย ไม่รู้ว่ามันคือความรู้สึกแบบไหน ผมให้คำตอบกับตัวเองไม่ได้

"ที่มีต้องการบอกกูคืออะไรกันแน่วะ"

"กูคิดว่า... พี่แบ่งน่าจะเป็นคนที่กูตามหาจริง ๆ ะ"

หากข้อสันนิษฐานที่ว่าจริง ผมต้องดีใจและยินดีด้วยไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมความรู้สึกมากมายที่ผสมกันถึงมีความเสียใจเจือปนอยู่ในนั้น

เคยคิดว่าเขาใช่ สะกดจิตว่าต้องใช่

พอเอาเข้าจริงในใจผมกลับคาดหวังอีกแบบ แต่จะให้พูดแบบนั้นมันก็ดู
เห็นแก่ตัวไปหน่อย

"ก็ดีแล้ว ดีใจด้วยเพื่อน"

"มึงคิดงั้นหรอ" ทันทามกลับ

แล้วผมจะพูดอะไรได้วะ

นอกจากต้องยินดีไปกับมัน

"...อ้อ"

ตัวอย่าง